Anul III. Nr. 10 86 Exemplarul 3 Lei 13 Ianuarie 1941

GARDA

Adresa:
Sediul Legionar
Câmpulung — Muscel
Telefon: 22

Gazeta Mişcării Legionare: Argeş, Dâmboviţa şi Muscel

Prim Redactor:
ŞTEFAN BĂDESCU-TURCU

Intemeietor: ING. GH. CLIME

Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos. Puteam să stăm nepăsători?

Mor, Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea pentru Hristos şi Legiune. Nu cer răsplată, nici nimic, ci doar biruinţa.

Dragi Camarazi, un legionar din Tercio vă îmbrăţişează. Mereu tare aştept ora decisivă. Mereu Legionar strig: Trăiască Legiunea! Trăiască Căpitanul!

ION I. MOŢA

Moţa, Arhanghel şi munte,
Marin ca o flacără mare,
Cu Căpitanul în frunte
Ne-or duce în viscol de soare.
„Să faci Căpitane o Ţară
Ca soarele sfânt de pe cer!“

VASILE MARIN

La icoană.

Dela icoană şi altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtaţi de valurile omeneşti şi n'am ajuns la nici un mal, cu toată curăţenia impulsurilor noastre (rămasă interioară, nu impusă valului care ne purta)... Acum, cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârticaţi, ne strângem la adăpost, la singura căldură şi alinare, tărie şi reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului — la icoană...

Noi nu facem, şi n'am făcut o singură zi în viaţa noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. In focul ei ne consumăm, şi în întregime stăpâniţi de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere şi desarmare, căci forţa, ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă.

Nu puteam discuta deocamdată în amănunte cauzele prăbuşirii sistemului de până acum. Să fie spus doar atât, în aceste clipe de zămislire nouă, să fie spus clar şi hotărât, spre a imprima caracterele noului sistem născând: lumină din lumină!

Din Volumul: „Cranii de Lemn“

Ideologia faptei.

S'ar părea că trăim un sfârşit de veac. Sunt semne.

Incheieturile lumii vechi trosnesc de pretutindeni. Oamenii lumii care se duce au ochii rătăciţi: dezorientarea le trece pe dinainte vedenii jucăuşe ca 'n apa morţilor. Din străfundurile vieţii naţionale, acolo de unde se fierbe plămada rosturilor viitoare, porneşte către suprafaţă clocot surd purtător de ameninţare. Se pregătesc marile primeniri. Cari, în ciuda ori cui, nu vor întârzia să se arate, pentrucă oricât ar dori-o din răsputeri oamenii lumii vechi, colectivităţile nu se sinucid şi nici nu se permanentizează în stări letargice.

Naţiunile cunosc crize, ca şi indivizii izolaţi, dar nu sucombă: lent, prin evoluţie şi brusc, prin revoluţie, le depăşesc sigur. Renaşterea prin revoluţie nu mai poate spăimânta pe nimeni: popoarele fără revoluţii se elimină prin ele însile din istoria lumii, aşa după cum indivizii care nu încearcă în viaţa lor crize spirituale profunde, se îngroapă dela sine în lutul cenuşiu al anonimatului.

Din volumul: „Crez de Generaţie“

LUMINA SÂNGELUI VĂRSAT

E grasă glia, musteşte de atâta sânge românesc. Sub fiecare brazdă albesc ciolane, semn al vremurilor de furtunoase bejenii. Fierul plugului scoate la limpezimea zilei crâncene mărturii de războaie şi răzmiriţe.

Din sevă omenească au crescut codrii de goruni şi brad.

In lut şi-au amestecat destinele înfricoşetoare Horia, Domnul Tudor, Ioan Vodă, Mihai, Căpitanul! Lutul Le-a cunoscut zvârcolirile şi Le-a ostoit neodihna. Sub brazdă îşi dorm liniştea cea depe urmă toţi martirii răstigniţi ai neamului nostru. Morminte. In fiecare vale, în fiecare creştet de deal, la fiece răspântie de drum. E plină ţara de morminte!

Legiuni de viteji amuţiţi prin trădare şi streang, prin ocnă şi flintă.

Sângele lor a picurat ca untdelemnul şi s'a vărît în pământ. Din carnea sângerândă a Crăişorului şi a lui Cloşca — înfiptă în suliţi la porţile Balgradului şi în tot lungul Mureşului — au căzut stropi de jar.

Din trupul Voevodului Cumplit — sfârtecat în patru vânturi — au căzut picuri de mir. Tudorin a sfinţit apele fântânilor! Sângele Căpitanului, al Nicadorilor, a! Decemvirilor, al cohortelor de flăcăi chinuiţi de ortacii Satanei, a curăţat văzduhul şi beznele adâcurilor.

Şi sângele s'a făcut lumină! Sângele s'a schimbat în flăcări de mirodenii! Arde tot meleagul strămoşesc! Sună buciumele pe creste de piatră, cheamă tulnice moţeşti, chemare până ieri ferecată în lanţuri, strigă pârcălabii lui Ştefan, strigăt de viaţă nouă.

Tresar sub carapace de humă martirii prăvăliţi mişeleşte le Turda, la Roşcani, la Scorăcet, la Goleşti.

Se mişcă moaştele dela Vaslui, Ciuc, Râşnov, Râmnic şi Jilava..

Căci minunea de 2000 de ani, îndârjit aşteptată, s'a împlinit!

Lumina sângelui vărsat poartă, azi, ţara pe căi biruitoare.

Stelian Manta-Jugureanu

Gând pentru Martirii Crucii.

de Gh. Rădulescu-Tabacu

Se împlinesc 4 ani, dela moartea eroică a cavalerilor Cruciaţi, Moţa—Marin.

Se împlinesc 4 ani, de când solia sufletului nostru, a dat tributul de jertfă, la porţile Madridului, pentru ideea creştină.

Se împlinesc 4 ani, de când ţara cea adevărată s'a trezit plângând această sfântă jertfă.

Se împlinesc 4 ani, de când ei ne-au dovedit că omul este creiat în timp şi spaţiu pentru infinit şi veşnicie.

Se împlinesc 4 ani, de când sufletul lor străbate spaţiile lumii noastre creştine şi stărue ca o poruncă pilduitoare viaţa lor martirică.

Se împlinesc 4 ani, de atunci şi câte drame a cunoscut pământul şi familia neamului nostru în acest timp de crâncene încercări şi pătimiri.

Cine ar mai fi crezut că după acea trezire din somn ar mai fi fost posibilă uciderea întregului şir de oşteni în fruntea căruia să pice însuşi marele Căpitan al destinului românesc Corneliu Zelea Codreanu?

Cine ar fi crezut că milioanele de Români să nu se ridice ca unul şi să oprească iureşul de nebunie care cuprinsese o bandă de ucigaşi înscăunaţi în capul naţiunei? Şi totuş a fost posibil. Jertfa lui Moţa—Marin rămăsese ca ceva dincolo de

Continuare în pag. 2-a

Sf. Ioan Botezătorul și Căpitanul.

Sunt momente în viața popoarelor, care izbesc prin asemănarea dintre ele și sunt personalități istorice cu caracter atât de apropiate, încât nu poți să nu le pui în legătură și să nu încerci a descifra corespondența tainică dintre ele. E cazul celor două nume din fruntea rândurilor de față.

Sf. Ioan Botezătorul și Căpitanul.

Cât de mult se apropie vremurile în care au trăit și câtă potrivire este între ei ca oameni, în ceiace privește stilul de viață, caracterele principale ale personalității lor și destinul de care au avut parte și unul și altul!

Vremea în care a trăit Sf. Ioan Botezătorul a fost vreme de suferință multă, de asuprire mare, de frământare nepotolită, de neliniște și de zbucium. Lumea se cufundase adânc în noroiul păcatelor, mai marii veacului se jucau și-și băteau joc de viața și destinul popoarelor, iar la curțile regilor minciuna triumfa și nelegiuirea se simțea la ea acasă.

Omenirea își urma oarbă drumul pierzării. Puțini erau aceia cari tânjeau după o viață mai curată, sbătându-se în căutarea unui drum de însănătoșire morală și așteptând salvarea de undeva, nici ei nu știau bine de unde.

Vremea în care a trăit Căpitanul și trăim și noi are multă asemănare cu vremea de atunci. Căci când a fost suferință mai mare, neliniște mai multă și frământare mai cumplită ca acum? Și când au fost păcate mai nenumărate, orbire sufletească mai înfricoșetoare și sete de mântuire mai neostoită ca în vremurile de azi?

Peste vremea Sfântului Ioan Botezătorul trona un rege netrebnic, înconjurat de slugi și mișei, care-și asuprea poporul și care trăia în nelegiuire cu Irodiada, conducătoarea din umbră a regatului și inspiratoarea blestemată a nedreptăților și crimelor lui Irod.

Peste vremea Căpitanului a tronat un alt Irod Împăratul, înconjurat de sfetnici de aceiaș teapă tratând poporul cu aceeași vitregie și trăind în nelegiuire cu o nouă Irodiadă, adevărata purtătoare a frânelor domniei, pacoste nenorocită pe capul țării și piază rea a tronului regesc.

Pentru vremuri asemănătoare, doi **profeți** asemănători.

Ar putea spune cineva, stăpânit de gânduri viclene, că e o îndrăzneală, **dacă** nu o impietate, a compara un om obișnuit cu un sfânt al Bisericii.

Și totuși, comparația e justificată și chiar nimerită. Findcă Sf. Ioan Botezătorul, cel mai mare dintre profeți, înainte mergătorul lui Hristos, n'a fost decât tot un **om.** Un om ceresc, un om desăvârșit, sfânt între sfinți, dar totuși om.

Iar Căpitanul n'a fost un om obișnuit, ci un uriaș al geniului uman, un ales al lui Dumnezeu, un nume pe care-l vor cânta până și pruncii din leagăn.

Deaceea putem să-i comparăm unul cu altul, păstrând distanțele cuvenite, mai ales că asemănările dintre ei sunt izbitoare.

Mai întâi **stilul de viață** al amândurora a fost aproape același.

Sf. Ioan Botezătorul a dus o viață de renunțări și de lipsuri, hrănindu-se cu ceeace-i ofera pustia, îmbrăcându-se în haine aspre și simple și petrecându-și vremea mai mult în post și rugăciune.

Căpitanul a trăit aproape la fel. El n'a știut ce-i îmbuibarea, ce-i luxul, ce-i bogăția și îndestularea. De o simplitate admirabilă atât în ce privește felul de viață cât și în manifestările firii lui, Căpitanul ne-a cerut tuturora:

„Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.

„Să trăim o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și îmbuibării..."

Tot el, prin pilda vie a vieții lui, ne-a învățat că postul și rugăciunea sunt singurele arme, cu care putem să învingem păcatul din noi și răul din afară.

Caracterele principale ale personalității lor au fost două: **umilința** și **curajul**. Umilință totală față de Dumnezeu și de tot ce trece dincolo de om și de lume, chiar îmbrăcat în hlamidă regească și strai împărătesc.

Sf. Ioan Botezătorul se credea nevrednic să deslege cureaua încălțămintelor Celui ce avea să vină după el și se cutremură plin de umilință când Fiul lui Dumnezeu se înfățișă înaintea lui, ca să-L boteze.

Cea mai mare cinste din lume era, pentru el, aceea de „a găti calea Domnului" și a pregăti lumea pentru primirea lui. Urmând pilda Sfântului Ioan, Căpitanul îngenunchia totdeauna smerit în fața lui Dumnezeu și se socotea cel din urmă slujitor al celor de un sânge cu el, alegându-și ca onoare a vieții sale sarcina cerească de a găti calea încreștinării și mântuirii Neamului Său.

Pe măsura umilinței lor, le-a fost și **curajul** de care au dat dovadă. Căci cine a mustrat mai necruțător, cine a lovit mai puternic în capiștea idolilor și cine a strigat adevărul mai răspicat în fața nebuniei încoronate, ca acești doi aleși, despărțiți doar prin cei 2000 de ani de istorie omenească?

Nu le-a fost teamă decât de Dumnezeu, n'au fugit decât de păcat și nu s'au abătut nici cu un milimetru din calea spinoasă a misiunii lor.

Au biciuit pulii de năpârci, au vestit pedeapsa ce-i așteaptă pe răi și netrebnici și au înfierat cu ultima asprime nelegiuirea și putregaiul din palate.

„Nu ți se cade să trăești cu femeea fratelui tău", zicea atunci „glasul celui ce strigă în pustie".

„Un rege mare trebuie să fie pildă în toate, poporului său", striga mai deunăzi „Flăcăul cu chip de bronz și ochi de cer!"

Și curajul de a fi spus cu orice risc adevărul, le-a adus moartea. Moartea trupească, dar **învierea** sufletească.

Aceleași vremuri, aceleași oameni, aceleași destine!

Cine trăește mai viu decât ei în sufletul și amintirea noastră?

ION APOSTOL

Credința oamenilor simpli e curată și puternică, e sfântă! Când vezi un biet om, cu o casă de copii, cu o slujbuliță care abia îi dă putința să-și țină zilele, de care depinde existența vitală a sa și a familiei sale, care totuș e gata să sacrifice totul pentru un ideal, nu știu ce simțăminte îți mai pot răscoli sufletul. Supra-oameni! Și fac totul, tăcuți, cu o modestie, ca și când așa ar trebui să se întâmple. Pe aceștia nu-i poți uita, ar fi o crimă. Ei formează elita societății. Cu cât cunoști mai mult astfel de oameni, cu atât te cuprinde disprețul și desgustul față de ceilalți, cei mulți, sterpi dar cu ifose, murdari dar cu virtute pe buze, robi ai stomacului și ai fărădelegilor.

25 Decembrie 1934 *Niki Constantinescu*

(Insemnări zilnice din închisoare).

MAJADAHONDA

13 Ianuarie 1937, telegramele agențiilor străine, ziarele depe tot pământul, vestesc în litere mari, poporului Român și lumii, moartea fulgerătoare și martirică a lui Ion Moța și V. Marin.

Momente de sfășiere și de rugă naționlă, de reculegere pentru clica tuturor nesocotiților, cari la plecarea echipei în Spania, nu găsiseră decât cuvinte de insultă și de nemernicie. Clipe de adâncă durere, de luminătoare înălțare spre Dumnezeu.

In fața celei mai mari jertfe, ce s'a răsfrânt simbolică dincolo de hotarele țării, neamul întreg în genunchi își redobândește puterea și își regăsește elanul adevărat în veac.

Jertfa lui Moța și Marin, înseamnă clipa crucială în lupta chinuită, dar biruitoare a Gărzii de Fier și mai ales trecerea în eternitate și universalism, a istoriei noastre și a neamului.

De aici începe viața cea adevărată a Românismului.

Pe frontispiciul istoriei va sta deapururi scris cu litere de foc:

Majadahonda—moarte vitează, începutul Invierii.

După patru ani de odihnă în mormântul sfânt ziua de azi, copleșitoare prin strălucirea ei, ne întâmpină în frumusețea și aureola ei de arhangheli.

In jurul tronului Moța—Marin, valuri nesfârșite, elitele legionare în frunte cu Căpitanul au purces, pentru cimentarea nesdruncinată a biruinței Invierii pe care o trăim.

Cu frunțile încercate de prigoane, ne plecăm cu smerenie în fața sfintelor moaște.

Și astfel ne regăsim! Vii și morții, formează un front imens care ascultă și urmează neșovăitor comanda profetică a Căpitanului;

Casa Verde despresurată de jandarmi, după atâtea pătimiri și mișelii, cu porțile deschise, primește nesfârșitele coloane verzi.

După doi ani de svârcolire chinuitoare în morminte, înfrățiți cu Căpitanul, cu Nicadorii și Decemvirii, Moța și Marin odihnesc în pace, fericiți.

Camarazi, în fața jertfelor sfinte, îngenuchiați și în tăcere, să repetăm jurământul lui Moța și Marin...

Să apărăm Mișcarea Legionară cu puterea noastră, împotriva a tot ce vor putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere, sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală.

P. N. Protopopescu

Gând pentru Martirii Cruciați

— Urmare din pag. I-a —

noi și atât. Căpitanul osândit și apoi asasinat cu alți cavaleri neînfricați tot nu desmeticise suficient poporul oamenilor de treabă. Uciderea în masă a copiilor neamului întemnițați tot nu a împins la reacțiune dârză și răscolitoare pe oamenii de treabă. Dar Dumnezeu din înaltul cerului a vrut ca să răsplătească tineretul jertfit, împlinindu-le gândul lor. După 4 ani dela marea jertfă pentru Cruce, într'o Românie ciuntită de aceiași netrebnici, crește un suflet nou. Un spirit nou, a cuprins întreaga suflare românească, care este chemată să împlinească testamentul marilor noștri morți, dând astfel după voia Domnului, sens vieței lor de martiri.

Gh. Rădulescu-Tabacu

Pedagogia Căpitanului

de Titu Bădescu

Căpitanul n'a scris sisteme de pedagogie, dar a trăit cel mai vasnic sistem cu valabilitate universală și eternă, pedagogia jertfei supreme pentru neamul său. Suntem prea contimporani și cu mentalitățile prea găunoșite de cugetarea iudaică a democrației, ca să înțelegem, veacul care a inceput, marcat de Căpitan cu viața lui. El a turnat granitic, șuvoiul vieței celei noui și a scris cu sângele său, idealul unei noui educații, pentru poporul român.

Căpitanul ne-a dat ideal nou de viață, valabil pentru întreaga națiune. Omul nou, omul erou, sublimă realizare pentru vremea decăderei totale în care ne prăvălisem.

Educatorii de toate gradele să-și revizuiască cunoștințele. Ce i-a călăuzit pe ei până azi? Care le-a fost idealul educației? Cum și-au purtat pașii și ce ispravă au făcut?

Spune Căpitanul: „Niște ființe decăzute, stârpituri morale au apărut" — desfigurare a structurii rasiale, daco-romane". Adevărat: școlari desmetici, bandiți fiscali, politicieni fiare, avocați flecari la bare, profesori ipocriți și lași, învățători imorali, preoți atei și muncitori internaționali.

Ce vremuri!... au apus.

La cursurile de pedagogie, cât de copios ni se prezintă feluritele idealuri ale educației! Să le trecem prin fața noastră, ca pe regii, din nu știu ce tablou al piesei Macbet.

Idealul moral preconizat de Kant, avea în vedere mai mult intenția, deci elementul subiectiv, nu fapta, adică elementul obiectiv. Idealismul kantian acordă puritatea voinței morale. Prea rece.

Completează Herbart, care găsește mijloacele de a traduce în fapt, voința morală.

Ultimul aspect al idealului moral este realizat de Förster, cu principiul de temelie în educație, disciplina liberă, iubit mult de jidani.

Mai de mult, Comenius preconiza idealul religios.

Apoi idealul educației spontane cu subordonarea individului societății.

Idealul clerical din strălucitul ev mediu, când individul era plecat colectivității, subt stăpânirea bisericii.

Se mai învață despre idealul utilitarist, practicat mai mult de Anglo-Saxoni. Reprezentantul tipic este H. Spencer. Are urmări fatale pentru educația unui popor.

Idealul sentimentalist cu coloratură religioasă, prezentat de Franke. Apoi, concepția sentimentalismului psihologic, care acordă preponderență sentimentului, reprezentat de Rousseau, în sec. XVIII. El vede pe Dumnezeu, îl simte, dar când vrea să-l caute unde e, din ce substanță e făcut, mintea lui se tulbură. Se vede vagabondul genial, dirijat de legile masonice.

In sfârșit Pestalozzi cu iubirea și credința sa se apropie de Căpitan.

Pe care să-l alegem? Multe s'au ales, dar s'au cules tot atât de multe.

Căpitanul s'a suit pe Rarău, urgisit de ticăloșia manoiului iudaic, a postit și în genunchi pe pietre s'a rugat Domnului, solitar ca un haiduc. In el s'a plămădit atunci pentru veacuri cea mai curată pedagogie autohtonă, a libertății și a demnității. De astea avem nevoie. Ca Horia, Iancu, Tudor și Jianu a purtat, până în clipa din urmă, scarta neamului nostru, ridicându-l la înălțimi cu iezere cristaline.

„Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un om politic, așa cum greșit crede el, ci de un mare educator și conducător, care să biruiască puterile răului și să sdrobească, tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască întâi răul din el și din ai lui", spune Căpitanul în cartea sa: „Pentru legionari. Și mai departe: „Din această școală legionară va trebui

Continuare în pagina 4-a

ICOANA MOȚULUI

MOȚA-MARIN,

din morminte Vă ridicați, fulgere aspre peste veac de hulă și pierzanie, cu frunțile încoronate în nimb de auroră, cu ochii înrourați de limpezimea orbitoare a înnălțimilor.

Legiuni de Arhangheli Vă preamăresc nemăsurata jertfă și îngenunchiază pe lespezile lăcașului cel dintru sfârșit.

Pe trupurile rupte de schije ucigașe și haine, clădim țară nouă, țară românească. așezământ de cinstire și sfințenie.

Voi, sânteți piatra unghiului și pe această piatră vom zidi hotare de cremene și suflet fierbinte, cari să cuprindă toată semința Traco-Romană.

Moța, Marin, jurăm!

Bucură-te neam care după veacul din urmă
Te vei înfățișa la judecată
Cu morții tăi scumpi înainte
Cu legiunile răpuse de vrășmași.

IONEL ȘI IRIDENTA

Acatist.

Din carnea voastră au rupt
Câinii vrășmășiei,
Ucigașii lui Dumnezeu,
Ciuma pământului,
Fiii morții și ai putreziciunii.

Când Bisericile se năruiau,
Când Iisus rătăcea schingiuit
Prin cetățile pângărite
De ura jidovilor fără de țară,
Când duhul Spaniei se clătina
Lunecând spre apele morții,
Tu Ioane cerească făptură
Și tu Vasile netemător al morții,
V'ați întins trupurile prea
[cuviincioase
Pentru sprijinirea Crucii
[sdrobite,
Pentru a feri obrazul de floare
[al lui Christos.

Slavă, celor rămași fără trup.

In tabăra Hotarele.

Prosternare.

Noi cărora soarta nu ne-a dat
Atât de fericită moarte,
Noi trestiile plecate de toate
[vânturile,
Noi țărâna risipită de treceri,
Noi lutul frământat de diavoli
Să ne adunăm glasurile amuțite de mirare și să ne rugăm.

Neam păstrător al nepieritoarelor
[semințiI
Arbore din care uraganele
Au smuls crengi încărcate de rod.
Plângi și bucură-te la îngropă-
[ciunea
Mugurilor tăi căzuți!
N'ai să-i mai vezi niciodată
Dar din ei va răsări primăvara
Nesfârșitelor bucurii.

Biruitor strălucește martiriul Vostru.

Duhurile lor plutesc peste plaiuri, stropite cu sudoare și sânge.

Spre sângerate 'ntinsuri
Și-a îndrumat vultanii.
Tot el din greaua luptă
Pe scuturi i-a întors.

*

Neamul l-ați
înviat,
cu moartea
pre moarte
călcând!

Nedespărțiți în viață și în moarte.

Loviți în frunte, cu brațe frânte, cad Legionarii lui Isus.

Realizări.

CAMPULUNG

Povestea podului Tonghioiu e lungă. Răposata stăpânire transporta, în ajunul alegerilor, materialul trebuincios, pentruca, a doua zi după, să-l care înapoi. In chipul acesta se înşela buna credinţă a cetăţenilor scheieni şi vişoieni, furându-li se voturile.

Duminică, 5 Ianuarie, s'a inaugurat această lucrare de mare trebuinţă într'un cadru legionar.

D-l Primar, după oficierea sfintei slujbe, a grăit aşa:

Camarade şef,
Camarazi, prieteni,

Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Arhanghelului Mihail şi Căpitanului, cu sprijinul binevoitor al câtorva familii înstărite din acest oraş şi împrejurimi şi cu munca braţelor legionare, s'a construit această punte în 33 zile.

Costul ei: circa 300.000 lei. In realitate bani cheltuiţi: 120.000 lei, deci o economie de 180 000 lei.

Uitaţi-vă înainte: deoparte ultimile resturi din puntea veche, de alta falnică, puntea nouă. Puntea veche, lumea veche, puntea nouă, lumea nouă, în an nou.

Terminată, ca primar al acestui oraş o predau cu plăcere sătenilor din Vişoi şi le urez să fie vrednici să o folosească spre cinstea neamului şi mândria Gărzii de Fier.

Acesta este raportul meu.

„Trăiască Legiunea şi Căpitanul".

Din jertfele strânse de D-l Prefect dela camarazi şi prieteni, s'au împărţit, cu prilejul Sfintelor sărbători:

— la oamanii de serviciu dela spital, suma de 10.000 lei;

— la pompieri, 10 pachete cu rufărie, flanele, ţigări etc.;

— la cantina „Gh. Clime" ajutoare în valoare de 70.000 lei precum şi alimente şi îmbrăcăminte;

— la elevii sărmani, dar silitori dela şcolile secundare din oraş, burse în valoare de 220.000 lei;

— familiilor nevoiaşe, 6 vagoane cu lemne, în afară de alte 9 vagoane distribuite înainte de sărbători;

— în judeţ s'au împărţit 30.000 lei ca ajutor din partea Prefecturei, plus 55 000 lei strânşi prin truda D-sale;

— refugiaţilor le a fost dăruită suma de 60.000 lei;

— altor solicitanţi lipsiţi, 44 000 lei;

— în oraş şi judeţ, s'a distribuit îmbrăcăminte de încă 700 000 lei. În total, aproximativ 1 335.000 lei.

Tot cu prilejul acestor Sf. Sărbători ale Naşterii Domnului şi Bobotează, D-l Prefect a făcut 44 de inspecţii administrative, cercetând, pe teren, nevoile locale şi verificând cassele comunale. Pretutindeni a ţinut şedinţe publice lămuritoare şi a dat cu dragoste părintească sfaturi de ordin gospodăresc şi spiritual.

SCHITU-GOLEŞTI.

Duminică 5 Ianuarie 1941, a avut loc în comuna Schitu-Goleşti inaugurarea lucrărilor executate de către legionarii garnizoanei. A fost un prilej de trăire adâncă a vieţii legionare şi de amintire a luptătorilor cari au trecut în anii de luptă pe meleagurile Muscelului.

— Duminică 5 Ianuarie 1941, într'un cadru sărbătoresc s'a făcut inaugurarea lucrărilor din garnizoana Schitu-Goleşti. S'au inaugurat lucrări în valoare totală de 220.000 lei. Au luat parte 400 legionari din Plasa Râuri.

Au vorbit camaradul P. Protopopescu „despre taberele de muncă" şi camaradul Gh. Andriţoiu a citat prin ordin de zi garnizoana Schitu-Goleşti.

— Abonamentul obişnuit la „Garda" este de 200 lei pe an; cine vrea să ne ajute poate trimite şi mai mult. Pentru garnizoanele legionare este un punct de onoare să ne trimită cât mai multe abonamente.

ORDIN DE ZI

Camarazi,

Munca noastră pe Decembrie a însemnat un pas mai departe pe linia desăvârşirii legionare.

Avântul cu care aţi căutat să împliniţi lipsurile fraţilor noştri „căzuţi în nenorocire". caşi grija deosebită de a nu se mai strecura între noi elemente străine de sufletul nostru, arată că suntem pe drumul cel bun.

Multe din lucrările începute de cu toamnă au fost isprăvite în luna aceasta, sub şfichiuirea gerului năprasnic, şi foarte multe din ele au primit şi binecuvântarea lui Dumnezeu, în cadenţa marşurilor legionare.

Cotizaţiile, care însumează aproape 85.000 lei, au depăşit, în medie, 1.000 lei de comună, iar sumele strânse pentru ajutorul legionar cu colindele şi pluguşorul se ridică la frumoasa sumă de 800.000 lei (opt sute mii). (Organizaţia noastră trăieşte din jertfa noastră, nu din banii Statului...).

Puţinele glasuri care, în agonia disperării, cutezau să ne ponegrească în ascuns, au amuţit şi ele, în faţa înfăptuirilor noastre.

Mai slab stăm numai cu strânsul materiilor prime.

Camarazi,

Ne aflăm în lunile de iarnă, când dispunem de mai mult timp liber.

Cuvântul meu de ordine:

Folosiţi timpul acesta pentru citirea cărţilor scrise de căpeteniile noastre (care ne conduc şi de dincolo de mormânt). Nu voi considera bun Legionar pe acela care până în primăvară nu va fi citit cel puţin cartea Căpitanului, Cărticica şefului de cuib, Testamentul lui Moţa şi Amintirile de pe frontul spaniol scrise de Bănică Dobre şi Neculai Totu.

Faceţi deasemenea ca purtarea voastră în sat, în familie, la biserică, să fie exemplu şi să vadă toată lumea deosebirea dintre un legionar şi un nelegionar.

Şi fiindcă aveţi timp, căutaţi de scotociţi prin poduri, prin grajduri, prin curţi şi ori unde credeţi că puteţi găsi cercuri vechi, zdrenţe, hârtii, fiare aruncate, oase, sticlă, păr de porc, jir şi alte resturi, strângeţi-le şi predaţi-le Şefilor de Garnizoană. Din cauza războiului, aceste resturi, pe care noi le aruncăm ca nefolositoare, au căpătat mare valoare, aşa că strângerea lor este o datorie patriotică.

In sfârşit, camarazi, avem unele obiceiuri rele care nu se potrivesc deloc cu numele de legionar. Ce-ar fi dacă am încerca să ne mai lăsăm de ele? Uite, ca să nu ne vină greu dintr'o dată, eu propun să ne lăsăm pe fiecare lună de câte un năravi. Şi vom începe chiar, luna aceasta, prin **a nu mai înjura.** Desfaceţi orice înjurătură în cuvintele din care e formată şi veţi vedea cât este de urâtă!

In toată Europa numai 3—4 popoare obişnuiesc înjurăturile, dintre care nu lipsim noi şi ţiganii!

Deci, **nici un Legionar nu mai înjură!** Dacă mai greşeşte cineva, să se mărturisească înaintea cuibului şi să-şi ia singur pedeapsa.

Aşa dar hotărăsc pe luna Ianuarie:

— citirea cărţilor legionare,

— interzicerea înjurăturilor,

— bătălia materiilor prime (clasificarea cuiburilor pe luna Ianuarie va ţine seamă mai ales de cantitatea de materii prime strânse de fiecare cuib).

Pe luna Decembrie citez Garnizoana Dragoslavele, condusă de camaradul Ion Apostol, pentru lucrări de valoare executate în comună (drum, pod, troiţă...).

* * *

Dragi camarazi cari ne-aţi urmat cu credinţă peste toate piedicile de până acum, a venit în sfârşit timpul să dovedim ce putem. Anul 1941 va arăta avântul şi puterea noastră de înfăptuiri.

Nu vom desminţi nimic din nădăjdiile puse în noi.

In numele Comandamentului Legionar şi al meu personal, vă doresc la toţi şi din toată inima „Un mare an legionar".

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Şeful jud. Muscel, PETRE VĂLIMĂREANU

Comunicat.

Ni se comunică din mai multe părţi ale judeţului, cum că rău voitorii Mişcării Legionare, împrăştie svonul că, funcţionarii cari nu se vor încadra în Mişcare, îşi vor pierde funcţiile.

Nici nu se putea minciună mai nerusinată!

Garda de Fier nu trage pe nimeni de mânecă.

In ea intră numai cine crede şi rămâne cine poate.

Dacă vom dovedi pe cineva împrăştiind astfel de neadevăruri, îl vom pedepsi aşa cum ştiu Legionarii să pedepsească.

Să se ştie: Mişcarea Legionară nu e nici Frontul Renaşterii, nici alt partid în care intră oameni cu grămada, fără nici-o credinţă.

Funcţionarii îşi vor păstra slujbele atât timpcât îşi vor face datoria şi vor fi demni de ele, nimeni nu-i obligă să vină în Mişcarea noastră.

Şeful Judeţului, P. VALIMAREANU

Dela Inspectoratul Şcolar.

1. S'a ordonat, în mai multe rânduri, că învăţătoarele nu mai au voie să se fardeze. Se crede, probabil, că şi acum, ca şi în trecut, ordinele primite, nu trebuesc executate.

2. Toţi învăţători cari au făcut războiul şi n'au gradaţia militară, să ceară acest drept de urgenţă, conf. ord. 263653 | 940. Termenul 15 Ianuarie 1941.

Gh. N. Şuşală

INFORMAŢIUNI.

Mulţumim prietenilor cari s'au gândit să ne felicite de sărbători; socotim urările lor ca adresate nu nouă, ci muncii pe care o desfăşurăm pentru binele tuturor. Din parte-ne le facem aceleaşi urări şi ne exprimăm dorinţa de a-i vedea cu sufletul şi fapta alături de noi.

— Din motive independente de voinţa noastră, numărul de faţă a fost scos numai în 4 pagini.

— Membrii Statului Major judeţean vor veni la şedinţele de Stat Major în cămaşe verde, cu centură şi diagonală.

—Pentru toţi Cucernicii Preoţi din Muscel încadraţi în cuiburi s'au fixat şedinţe lunare. Prima se va ţine Luni 20 Ianuarie, orele 9 la Sediu în Câmpulung.

— D-na Neamţu Petruţa refugiată din Oradea, îndoliată prin moartea soţului, s'a prezentat la sediu cu 500 lei pentru „Ajutorul legionar", a stăruit să-i primim că şi dânsa a fost ajutată când era în lipsă.

— Camaradul primar Gogu Popescu din Gorgani se citează pentru numărul mare de abonamente făcute gazetei „Garda".

— Persoane, de altfel bine intenţionate, dar cu totul necunoscătoare a spiritului legionar, ne-au invitat de Sărbători la diferite **sindrofii.** Pentru ca lucrul să nu se mai repete şi prietenii noştri să fie expuşi la refuzuri, ţinem să precizăm că este încă proaspătă în mintea noastră ţărâna de pe trupurile camarazilor asasinaţi, rănile încă sângerează, pentruca un legionar adevărat să poată dansa la ospeţe ca fiica Irodiadei cu capul Sfântului pe tavă...

Căpitanul, din 1922, nu mai fusese la teatru, cinematograf, etc. iar la baluri n'a luat parte niciodată. Işi poate cineva închipui că dacă Victor Puiu Gârcineanu ar fi supravieţuit măcelului, ar fi cinstit memoria camarazilor căzuţi dansând ameţit şi transportat de fericire, după radio, în faţa unor „camarazi" de provenienţă mai mult sau mai puţin recentă?

Pentru aceasta am refuzat toate invitaţiile şi nu putem participa la nici un fel de „sindrofie".

— Camarazii cari au luat material legionar spre vânzare sunt rugaţi să achite de urgenţă sumele ce datorează.

— Au fost îndepărtaţi din cuibul de pregătire din Domneşti următorii, întru cât nu îndreptăţesc nici o speranţă de transformare sufletească:

Învăţătoare Maria Purnichescu
„ Maria Nicolescu
Controlor Nicolae Purnichescu

— Legionarul Const. Mitoi este numit şeful garnizoanei Dârmoneşti. Această garnizoană trece la sectorul Coşeşti, plasa Râul Doamnei.

— Garnizoana Piscani trece la sectorul Racoviţa, plasa Râuri.

Pedagogia Căpitanului

— Urmare din pag. 2-a —

să iasă un om nou, un om cu calităţi de erou".

Acesta este idealul Căpitanului: un conducător care să biruiască puterile răului şi tagma celor răi, să se biruiască pe sine. Ca Isus a învăţat pe oameni. Mai poate fi alt ideal de educaţie? Ce sublimă pedagogie! Om cu calităţi de erou legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet.

Crezând aşa, vom putea face ceva de seamă în ogorul educaţiei româneşti.

Căpitanul a trasat brazda pedagogiei autohtone pentru veacuri cu sângele său.

Titu Bădescu

94. 41.—Tipografia şi Legătoria de Cărţi GH. N. VLĂDESCU — Câmpulung